

EUROOPAN VYÖHYKKEEN JOHTOHENKILÖN SANOMA

Voimaa ykseydestä

Vanhin Erich W. Kopischke, Saksa

Vyöhykkeenjohtaja

Adamin ajoista lähtien Herra on antanut lapsilleen käskyn, että heidän tulee rakastaa toisiaan. Hän on kuitenkin samaan aikaan murehtinut sitä, että monet heistä ovat rakkaudettomia ja vihaavat omaa vertaan.¹

Taivaallinen Isämme tietää, että Hänen lapsensa voivat saada iankaikkisen elämän kallisarvoisen lahjan vain, jos he päättävät rakastaa Isää Jumalaa ja jos heillä on keskuudessaan rakkautta ja ykseyttä. Vapahtaja rukoili opetuslastensa puolesta, ”että he kaikki olisivat yhtä, niin kuin sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa. Niin tulee heidänkin olla yhtä meidän kanssamme.”² Ja Hän vahvisti Aadamille tämän kasteen jälkeen: ”Katso, sinä olet yhtä minussa, Jumalan lapsi; ja näin voi kaikista tulla minun lapsiani. Aamen.”³ Herra neuvoi profeetta Josephia opettamaan, että jokaisen tulee pitää veljeään samassa arvossa kuin itseään ja että heidän tulee olla yhtä. Hän varoitti: ”Olkaa yhtä; ja ellette te ole yhtä, te ette ole minun.”⁴

Olen usein pohtinut ykseyden tärkeää periaatetta ja sitä, miksi se on niin välttämätön. Olen tullut siihen johtopäätökseen, että ykseys luo, edistää ja ylläpitää voimaa. Sen avulla me voimme voittaa minkä tahansa esteen, saavuttaa minkä tahansa päämäärän ja kestää mitä tahansa ei-toivottuja vaikutuksia, jotka saattavat vahingoittaa meitä ja perhettämme. Jos me elämme ykseyden periaatteen mukaan, me emme pelkää tehdä hyvää, ja Herra on luvannut: ”Yhdistykööt vaikka maa ja helvetti teitä vastaan, sillä ne eivät voi voittaa, jos teidät on rakennettu minun kalliolleni.”⁵

Wilford Woodruff on sanonut: ”En usko, että tarvitaan paljonkaan perusteluja osoittamaan meille, että ykseys on voimaa ja että kansalla, joka on yhtä,

Vanhin Erich W. Kopischke

on voimaa, jota jakaantuneella kansalla ei ole.” Hän jatkaa: ”Jumalan pyhät eivät voi menestyä, elleivät he ole yhtä.”⁶

Toisaalta meidän on tärkeää ymmärtää, että jos emme ole yhtä, se aiheuttaa yksinäisyyttä ja tuhoa. Herra on varoittanut: ”Jokainen valtakunta, joka jakautuu ja taistelee itseään vastaan, tuhoutuu, eikä myöskään kaupunki tai perhe kestä, jos sitä repivät riidat.”⁷ Se pitää todellakin paikkansa missä tahansa mahdollisessa elämäntilan-

teessa, johon joudumme. Jos minä haluan kestää ja menestyä ja olla onnellinen yksilönä, minun pitää olla yhtä itseni ja Jumalan kanssa. Jos me haluamme kestää ja menestyä ja olla onnellisia avioliitossamme ja perheessämme, meidän pitää olla yhtä. Jos me haluamme kestää ja menestyä ja olla onnellisia seurakunnissamme ja vaaranoissamme, meidän pitää olla yhtä. Jokaisessa tapauksessa se, ettei ole yhtä, johtaa tuhoon. Se heikentää kykyämme kestää ja edistyä. Sen tuloksena olemme onnettomia ja usein katkeria. Mutta jos me olemme yhtä, me menestymme niissäkin tilanteissa, jotka näyttävät toivottomilta.

Pidän kovasti seuraavasta eläinsadusta:

”Olipa kerran parvi kyyhkysia, jotka lensivät kuninkaansa johdolla etsimään ruokaa. Eräänä päivänä ne olivat lentäneet kauas ja olivat hyvin väsyneitä. Kyyhkyskuningas kannusti niitä lentämään vähän pidemmälle. Pienin kyyhkynen kiristi vauhtia ja löysi vähän riisiä sieltä täältä banianviikunapuun alta. Niinpä kaikki kyyhkysset laskeutuivat maahan ja alkoivat syödä.

Äkkiä niiden päälle putosi verkko, ja ne kaikki jäivät ansaan. Ne näkivät metsästäjän lähestyvän kädessään valtava nuija. Kyyhkysset räpyttelivät epätoivoisesti siipiään yrittäen päästä ansasta, mutta turhaan.

Sitten kuningas sai ajatuksen. Se neuvoi kaikkia kyyhkysiä lentämään yhdessä yöspäin verkkoa kanatellen. Se sanoi, että ykseydessä oli voimaa.

Jokainen kyyhkynen kantoi oman osansa verkosta, ja yhdessä ne lensivät pois verkko mukanaan. Metsästäjä katsoi taivaalle ällistyneenä. Hän yritti seurata niitä, mutta ne lensivät korkealla yli kukkuloiden ja laaksojen. Ne lensivät temppelekaupungin lähellä olevalle kukkulalle. Siellä asui hiiri, joka voisi auttaa niitä. Se oli kyyhkyskuninkaan uskollinen ystävä.

Kun hiiri kuuli kyyhkysten lähestymisen kovan äänen, se piiloutui. Kyyhkyskuningas kutsui sen lempeästi esiin, ja silloin hiiri ilahtui nähdessään kuninkaan. Kyyhkyskuningas selitti, että kyyhkysket olivat joutuneet ansaan ja tarvitsivat hiiren apua, jotta se jyrnsi verkon hampaillaan ja päästäisi ne vapaiksi.

Hiiri suostui sanoen, että se päästäisi ensimmäisenä vapaaksi kuninkaan. Kuningas vaati, että hiiri vapauttaisi ensin kuninkaan alamaiset ja vasta sitten kuninkaan. Hiiri ymmärsi kuninkaan tunteet ja mukautui tämän toiveisiin. Se alkoi jyrnsä verkkoa, ja yksi kerrallaan kaikki kyyhkysket, myös kyyhkyskuningas, vapautuivat. Ne kaikki kiittivät hiirtä ja lensivät yhdessä pois, voimakkaina ykseydessään.”⁸

Tämä kertomus osoittaa hienosti ykseyden periaatteen ja voiman. Olipa kokemamme vastustus millaista hyvänsä, vaikuttipa tehtävämme kuinka vaikealta tahansa, niin jos käymme siihen käsiksi ykseydessä, meillä on melkoinen mahdollisuus saavuttaa tavoitteemme ja täyttää tarkoituksemme. Taivaallinen Isämme antaa meille täydellisen esimerkin ykseydestä Pyhien kirjoitusten oppaassa. Luemme Heistä (jumaluudesta) seuraavaa: ”Nämä kolme persoonaa ovat yhtä tarkoituksen ja opin täydellisessä ykseydessä ja sopusoinnussa.”⁹

Meitä kutsutaan seuraamaan Heidän esimerkkiään aviomiehenä ja vaimona, kun pyrimme kasvattamaan vanhurskaita lapsia. Kirkon tehtävissämme meidän pitää toimia ykseydessä pyrkiessämme neuvottelemaan seurakunnissa ja vaarnoissa tuodaksemme pelastuksen taivaallisen Isämme lapsille. Ykseys vanhurskaudessa ja halukkuudessa sitoo

sydämemme yhteen. Se yhdistää meidät taivaan voimiin ja valmistaa tien innoitukselle ja ilmoitukselle. Meistä tulee todella välineitä Herran kädessä sielujen pelastukseksi. Ykseys on tärkeämpää kuin oikeassa oleminen.

Vanhin George Q. Cannon on opettanut: ”Oletan, että jokainen meistä pitää siitä, että saa tahtonsa läpi. Minä ainakin. Olen halukas tunnustamaan, että pidän siitä, kun saan tahtoni läpi. Mutta en pidä omasta tahdostani niin paljon, että haluan sen olevan ristiriidassa veljeni tahdon kanssa. Se on velvollisuutemme kirkon ensimmäisenä presidenttikuntana. Se on jokaisen johtokunnan velvollisuus kaikkialla kirkossa.

Vaarnanjohtajien neuvonantajineen, piispojen neuvonantajineen ja kaikkien, jotka toimivat johtotehtävissä, tulee olla yhtä. Velvollisuutemme kirkon ensimmäisenä presidenttikuntana on tavoitella tätä ykseyden henkeä, jonka puolesta Vapahtaja rukoili, ja olla yhtä, alistaa tunteemme, ja kun kaksi on samaa mieltä jostakin eikä kolmas voi ymmärtää sitä, hän sanokoon: ’Minä yhdyn teidän kantaanne. Mitkään sydämeeni tulevat tunteet eivät tule olemaan esteenä meidän välillämme.’”¹⁰

Sen lisäksi että meitä kutsutaan olemaan yhtä, meidän on myös paljon tärkeämpää olla yhtä kuin noudattaa jotakin erinomaista suunnitelmaa, josta emme kaikki voi olla samaa mieltä. Linaan jälleen presidentti Cannonia:

”Oletetaan, että jollakulla on enemmän viisautta kuin toisella. On parempi toteuttaa suunnitelmaa, josta ollaan yksimielisiä, vaikka se ei olisikaan yhtä viisas. Yleisesti ottaen suunnitelma tai menettelytapa, joka saattaa joissakin suhteissa olla huonompi, on kuitenkin tehokkaampi, jos siitä ollaan yhtä mieltä, kuin olisi parempi suunnitelma, josta mielipiteet ovat jakautuneet.”¹¹

Kun me toteutamme eri velvoitteitamme ja tehtäviämme, tehkäämme niin ykseydessä. Me yllämme syvempään rauhaan, voimakkaampaan innoitukseen ja parempiin suorituksiin, ja meistä tulee Herran valittuja.¹² ■

VIITTEET

1. Ks. Moos. 7:33.
2. Joh. 17:21.
3. Moos. 6:68.
4. OL 38:27.
5. OL 6:34.
6. *Discourses of Wilford Woodruff*, 1890, s. 172, ja *Deseret Weekly*, 30. elokuuta 1890, s. 305.

7. Matt. 12:25.

8. *Unity is Strength*, Ajit Hari Sahu, www.whereincity.com/stories/children/5909.html.
9. Ks. Joh. 17:21–23; ks. myös 2. Nefi 31:21; 3. Nefi 11:27, 36.
10. *Discourses and Writings of George Q. Cannon*, toim. Jerreld I. Newquist, 1957, osa 1, s. 207.
11. *Discourses and Writings of George Q. Cannon*, s. 207.
12. Ks. Joh. 17:9–11.

PAIKALLISIA UUTISIA

Palaamme muuttuneina kotiin

Lähetysjohtaja David B. Brown

U seita kuukausia sitten pian sen jälkeen kun saavuimme Suomeen, sisar Brown sai hyvältä ystävältään lainauksen Ardeth Kappin kirjoittamasta kirjasta. Sisar Kapp kertoo kirjassaan tietäjistä, jotka löysivät Jeesuksen, antoivat Hänelle lahjoja ja sitten saatuaan unessa varoituksen olla palaamatta Herodeksen

luo palasivat kotimaahansa toista tietä. Sisar Kapp kirjoittaa, että tämän tapahtuman merkittävämpi sanoma on se, etteivät tietäjät Kristus-lapsen löydettyään olleet enää koskaan samanlaisia – he menivät kotiin ”toista tietä” eli toisin sanoen sydämeltyään muuttuneina.

Sisar Brown ja minä näemme sen kaltaisen muutoksen

jokaisessa lähetyssaarnaajassa heidän oppiessaan tuntemaan Kristuksen paremmin. Sisar Kapp opetti: ”Juuri lähetyksentällä me opimme tuntemaan Hänet paremmin, muistamme Hänet useammin ja palvelemme Häntä joka päivä kertoessamme Hänen sanomaansa – ei pelkästään joulunaikaan vaan pitkin vuotta. Jos teemme sen, ei pelkästään lähetyssaarnaajina vaan ’kanssapalvelijoina’, me löydämme Hänet sydämeistämme

**Vasemmalta lähetysjoh-
taja David B.
Brown, sisar
Susan Brown,
sisar Maria
Teixeira, vanhin
Jose Teixeira
ja vanhin
Ronald A.
Rasband**

VALOKUVA: DAVID B. BROWN

ja kodeistamme ja elämästämme. Jos me tuomme lahjamme – ei kultaa, suitsuketta ja mirhaa, vaan palvelemista, uhrauksia, rakkautta, todistamista ja hyvää tahtoa – me löydämme Hänet ja menemme 'toista tietä' kotiin.”

Kolme vuotta me näimme lähetyssaarnaajien menevän kotiin ”toista tietä” eli sydämetään muuttuneina. Palveltuamme täällä Suomessa Herraa kolmen vuoden ajan mekin menemme kotiin ”toista tietä”. Suhteemme Kristukseen, kokoaikaisiin lähetyssaarnaajiin ja kirkon jäseniin täällä Suomessa on koskettanut meitä. Tämä on ollut meille ja perheellemme ihmeellinen kokemus. Kohdasta OL 31:5 me luemme: ”Pane siis sirppisi työhön koko sielustasi, niin sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi ja sinä saat kuorman lyhteitä selkääsi, sillä työmies on palkkansa ansainnut. Ja nyt, sinun perheesi saa elää.” Vaikka me olemme olleet poissa perheemme luota kolme vuotta, Herra on täyttänyt tämän pyhien kirjoitusten kohdan meidän kaikkien elämässä.

Kolme vuotta sitten meillä oli pieni näkemys siitä, mitä täällä Suomessa voisi tapahtua. Näkemysemme on kasvanut verkkaaisesti ja toteutunut, kun lähetyssaarnaajat ovat kasvaneet uskossa, saaneet yhä enemmän rakkautta Kristusta kohtaan, vahvistuneet rohkeudessa ja

päätäväisyydessään löytää, opettaa ja kastaa monia tai vaan Isän lapsia, jotka Hän on valmistanut vastaanottamaan palautetun evankeliumin. Osa tuosta näkemyksestä sisältyy vanhin Ronald A. Rasbandin, virkaiältään vanhimman seitsemänkymmenen koorumin johtajan, sanoihin: ”Euroopassa on jälleen uusi herääminen.”¹ Toinen osa tuosta näkemyksestä löytyy vyöhykkeenjohtaja Erich W. Kopischken sanoista vuotta myöhemmin: ”Suuri sadonkorjuu Euroopassa on edessäpäin.”²

Me emme pelkästään rakasta lähetyssaarnaajiamme vaan olemme oppineet luottamaan siihen, että he täyttävät Herran heille antamat tehtävät uskolla ja rohkeudella. Muistan, kuinka lähetystyömme alussa kaksi nuorta lähetyssaarnaajaa vei minut lentokentälle. Noustuani koneeseen muistan katselleeni ikkunasta heitä, kun he seisovat pakkasessa ja vilkuttivat minulle jäähyväisiksi. Ajattelin itseseni, kuinka ikävää oli, että he seisovat siellä pakkasessa. Yhtäkkiä minut valtasi voimakas tunne, ilmoitus: Siinä oli kaksi tavallista nuorta lähetyssaarnaajaa ja kaikkivaltiaan Jumalan pappeuden edustajaa. Tunsin helpotusta, kun saatoin jättää koko tuon suomalaisen kaupungin lähetystyön heidän käsiinsä. Se oli läksy, jota en ole sen koommin unohtanut.

Yli 70 vuotta sitten, kun vanhin James E. Faust oli ensimmäistä kertaa lähetystyössä, presidentti David O. McKay opetti noille nuorille lähetyssaarnaajille suuren totuuden. Sanaakaan sanomatta hän käveli liitutaalulle, otti pienen liidunpalasen ja kirjoitti: ”On parempi, että sinuun luotetaan kuin että sinua rakastetaan.”³ Olen pohtinut tuota lausahdusta ja nähnyt joitakin erinomaisia esimerkkejä näissä hyvissä nuorissa lähetyssaarnaajissa.

Jättäessämme jäähyväiset Suomelle ja rakastamallemme työlle haluamme teidän tietävän, että tämä tehtävä on muuttanut meidän elämämme ikuisiksi ajoiksi. Olen ollut etuoikeutettu lähetysohjohtajana saadessani jakaa tämän kokemuksen, miltei jokaisen hetken siitä, vaimoni, uskollisen toverini ja puolisoni kanssa. Minulla ei ole milloinkaan ollut kirkossa tehtävää, jossa olisin voinut palvella niin läheisessä yhteistyössä hänen kanssaan. Olen oppinut arvostamaan häntä entistä enemmän näitten kuluneitten kolmen vuoden aikana.

Lopuksi haluaisimme lausua teille todistuksemme. Me todistamme, että Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on totta. Tämä on ainoa totinen ja elävä kirkko maan päällä tänä päivänä. Joseph Smith näki Isän ja Hänen Poikansa. Ylösnousseet olennot vierailivat hänen

luonaan ja palauttivat pappeuden avaimet ja antoivat käten päällepanon kautta voiman ja valtuuden. Hän käänsi Mormonin kirjan, tuon uskomattoman voimallisen ja ihmeellisen kirjan. Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on palautettu täyteydessään. Tuo tieto on mahdettava, kun me ymmärrämme sen. Koko maailmassa ei ole mitään muuta sen kaltaista. Millään muulla kirkolla ei ole mitään, mitä voisi verrata siihen, eikä mitään lupauksia, joita voisi verrata sen lupauksiin. Se on ainutlaatuinen. Se on ihmeellinen. Ja meillä on se. Vaalikaamme sitä; eläkäämme sen mukaan; kertokaamme siitä. Kertokaa te ja perheenne siitä esimerkkinne voimalla ja todistuksenne vakaumuksella.

Olemme oppineet, että tätä työtä ei voi viedä eteenpäin ilman, että jäsenet ja kokoaikaiset lähetyssaarnaajat tekevät tiivistä yhteistyötä tämän hyvän asian eteen. Tämän vuoden huhtikuun yleiskonferenssissa vanhin M. Russell Ballard sanoi: ”Yksi tapa, jolla voimme palvella taivaallisen Isän lapsia, on lähetystyö – paitsi kokoaikaisina lähetyssaarnaajina myös ystävinä ja naapureina. Kirkko ei tulevaisuudessa kasva vain koputtelemalla vieraiden ihmisten oviin. Kirkko kasvaa, kun jäsenet yhdessä lähetyssaarnaajiemme kanssa ja täynnä Jumalan ja Kristuksen rakkautta

huomaavat nuo tarpeet rakastavan palvelemisen hengessä ja vastaavat niihin. Kun teemme niin, veljet ja sisaret, sydämetään rehelliset tuntevat vilpittömyytemme ja rakkautemme. Monet haluavat tietää meistä enemmän. Silloin ja vain silloin kirkko laajenee täyttämään koko maailman. Lähetyssaarnaajat eivät voi yksin suoriutua siitä vaan siihen tarvitaan jokaisen jäsenen kiinnostusta ja palvelutyötä. Kaikessa palvelemisessamme meidän pitää olla herkkiä Pyhän Hengen kehoituksille. Hiljainen, vieno ääni kertoo meille, kuka tarvitsee apuamme ja mitä me voimme tehdä auttaaksemme häntä.”⁴

Me todistamme, että Jumala, iankaikkinen Isä, ja Hänen Poikansa, Herra Jeesus Kristus, elävät; että ilmoitukset Jumalalta Hänen lapsilleen ovat totta; että Vapahtajan evankeliumin täyteys palautettiin Joseph Smithin kautta ja että Mormonin kirja on toinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta ja meidän uskontomme lakikivi. Tästä me todistamme Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä.

Aamen. ■

VIITTEET:

1. Vanhin Ronald A. Rasband vuoden 2009 lähetysohjohtajien seminaarissa Prestonissa, Englannissa (19.–23. elokuuta).
2. Vanhin Erich W. Kopischke vuoden 2010 lähetysohjohtajien seminaarissa Dresdenissä, Saksassa (19.–22. lokakuuta).
3. Vanhin James E. Faust huhtikuun 1999 yleiskonferenssissa.
4. Vanhin M. Russell Ballard huhtikuun 2011 yleiskonferenssissa.

Rakastakaa toisianne

Lähetysohjohtaja D. M. Rawlings

Vaimoni ja minä olemme aivan innoissamme tilaisuudesta tulla takaisin Suomeen, maahan, missä on iso osa sydämestämme. Pala-tessani kotiini lähetystyöstä joulukuussa 1968 Suomi oli sielussani. Puhuin suomea, mutta tärkeämpää oli se, että olin tullut jollakin tavalla suomalaiseksi. Sen vuoksi Suomeen tuleminen on nyt minusta samaa kuin tuleminen kotiin.

Olin Suomessa ”muinaisina aikoina”, kun täällä ei ollut vaarvoja tai temppeleitä. Siitä huolimatta minulla oli jo silloin visio päivästä, jolloin Suomessa olisi temppeleitä ja vaarvoja majakkoina, osoituksena Herran rakkaudesta. Minusta on ihmeellistä, että tämä visio on toteutunut niin lyhyessä ajassa.

Mutta kun ajattelen omaa elämäni, siinäkin on tapahtunut paljon. Palattuani Suomesta lähetystyöstä jatkoin opintojani Duken yliopistossa, josta sain tutkinnon historiassa ja filosofiassa vuonna 1971. Sen jälkeen menin Yaleen opiskelemaan lakia ja sain tohtorinarvon vuonna 1974. Toimin yleisenä syyttäjänä neljä vuotta ilmavoimissa. Sen jälkeen olen ollut asianajajana isossa kansainvälisessä lakitoimistossa. Tärkeintä on se, että olen teidän kanssanne tärkeimmässä kansainvälisessä yrityksessä, Jeesuksen Kristuksen maanpäällisessä valtakunnassa.

Vaimoni Remi ja minä menimme naimisiin 1974. Meillä on kahdeksan ”omaa” lasta ja neljä ”lisälasta”, nuoret, jotka tulivat asumaan kanssamme, koska heillä oli elämässään asioita, joiden vuoksi he tarvitsivat rauhallisen paikan olla perheen kanssa. Kolme näistä ”lisälapsista” on palannut oman perheensä pariin, ja yksi on meillä niin kuin oma lapsi, niin että meillä on nyt yhdeksän lasta. Nuorin on 24-vuotias, viimeiset kolme ovat yliopistossa ja kolme on naimisissa.

Sinä lyhyenä aikana kun perheeni kasvoi, Jeesuksen Kristuksen kirkko Suomessa kypsyi. Olen varma, että me kaikki olemme kiitollisuudenvelassa

kaikille niille ihmisille, jotka toimivat tukipilareina ja joiden harteilla Jumala on vienyt valtakuntaansa eteenpäin Suomessa. Näihin eivät kuulu vain kirkon johtajat vaan myös kaikki ne, jotka ovat auttaneet Herran valtakunnan rakentamisessa tekemällä mitä tarvittiin, kuten kaikki ne, jotka ovat 1) opettaneet lapsia, 2) johtaneet nuoria, 3) puhuneet naapureiden kanssa evankeliumista, 4) tehneet kotiopetusta, 5) siivonneet kirkon rakennuksia, 6) tuoneet ruokaa nälkäisille ja 7) toimineet täällä kirkon edustajina.

Tärkein kysymys meille on: "Mitä Herra haluaa meidän tekevän nyt? Minkälaisen Herra haluaa Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesusuksen Kristuksen Kirkon olevan Suomessa kahden vuoden kuluttua? Entä viiden vuoden kuluttua? Mikä on Herran näkemys Suomea varten tänään?"

Montako ihmistä täällä haluaa nyt sen, mitä on Kristuksen palautetussa evankeliumissa? Montako Herra on jo valmistanut ottamaan vastaan evankeliumin Suomessa? Kuinka monet tulevat valmistetuiksi, jos olemme rakastavia ja ystävällisiä kaikille niille, joita tapaamme?

Nämä kysymykset johtavat *toisiin*. Kuinka *toiset* tulevat tietämään, että tämä on Kristuksen

Lähetysjohtaja Douglas M. (Chip) Rawlings ja sisar Remi Rawlings.

kirkko? Kuinka *toiset* tuntevat meidät Kristuksen opetuslapsiksi?

Viimeisissä opetuksissaan maan päällä Herra sanoi apostoleilleen: "Minä annan teille uuden käskyn: rakastakaa *toisianne*! Niin kuin minä olen rakastanut teitä, rakastakaa tekin toinen *toistanne*. Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos te rakastatte *toisianne*." (Joh. 13:34–35, kursivointi lisätty; ks. myös *MAP-lauluja*, 192.) Miksi tämä oli uusi käsky? Aikaisemmin Herra käski opetuslastensa rakastaa "lähimmäistään niin kuin itseään". Apostolit näkivät, miten Herra rakasti. Heillä oli tilaisuus kasvaa rakastamalla niin kuin Herra oli rakastanut heitä – eikä vain niin kuin ihmiset rakastavat *toisiaan*.

Kuinka sitten *toiset* tunnistavat meidät Kristuksen opetuslapsiksi? Kuinka he tulevat tietämään tämän kirkon olevan Kristuksen palautettu kirkko maan päällä, jossa on Herran tänä aikana kutsumia profeettoja ja apostoleja? Kuinka sitten *toiset* tietävät meidän olevan Herran opetuslapsia? Kun me totisesti ja vilpittömästi rakastamme *toisiamme*. Niin kuin presidentti McKay sanoi: "Todellinen kristillisuus on rakkautta käytännössä. – Se on lähetystyön henki."

Keskeinen kysymys: Jumala rakastaa meitä Hänen lapsiaan, mutta kuinka paljon me rakastamme Häntä? Tästä aiheesta minulla on kolme ajatusta:

Ensimmäinen ajatus: Mitään ei tapahdu Jumalan valtakunnassa ilman Pyhää Henkeä. Herra sanoi selvästi: "Jos se tapahtuu jollakin muulla tavalla, se ei ole Jumalasta" (OL 50:20).

Noin kymmenen vuotta sitten minut kutsuttiin piispaksi. Samaan aikaan seurakunnan rajoja muutettiin. Uusi seurakuntani luotiin kahdesta seurakunnasta. Jäsenet eivät olleet yhtä. Jotkut juorusivat toisten virheistä. Rukoilin ja kysyin, mitä Herra halusi piispakunnan tekevän ensiksi. Rukoillessamme opimme, että Pyhä Henki ei voinut olla keskuudessamme, ennen kuin tulimme rakastavammiksi ja olimme yhtä hengessä ja teoissa. Piispakunnan seuraavien kahden vuoden keskeiseksi

tavoitteeksi tuli seurakunnan yhdistäminen rakkaudessa. Seurakunta muuttui. Moitteet loppuivat. Jäsenet seurakunnassamme oppivat, ettei kukaan kuuntelisi, jos joku yrittäisi puhua toisten virheistä. Kokouksissamme tunnettiin voimakkaasti rakkautta ja ykseyttä. Seurakunnan henki muuttui. Pyhän Hengen voima auttoi ihmisiä muuttumaan.

Toinen ajatus: Pyhä Henki ei voi toimia siellä missä ei ole rakkautta.

Esimerkiksi, Herra on sanonut, että Herran tekoja "voi nähdä ja ymmärtää vain Pyhän Hengen voimasta, jonka Jumala suo niille" – siis kenelle? – "niille, jotka rakastavat" (OL 76:116). Joseph Smith oppi tämän hyvin pian työssään profeettana kääntäessään Mormonin kirjaa.

Eräänä aamuna Joseph Smith valmistautui kääntämään. Samana aamuna jotakin tapahtui heidän kodissaan. Emma teki jotakin, mistä Josef ei pitänyt. Oliver Cowdery ja David Whitmer menivät Whitmerien kodin yläkertaan, missä kääntäminen tapahtui. Pian sen jälkeen Josephkin tuli yläkertaan, mutta hän ei pystynyt kääntämään mitään. Hän ei tiennyt, miksi. Joseph meni portaita alas ja meni ulos puutarhaan rukoilemaan.

Rawlingsin perhe kesällä 2010. Kuvassa vasemmalta Esther, miniä Allison ja hänen miehensä Birk, Marja-Liisa, sisar Remi Rawlings, Duncan, John ja uusi miniä Heidi, veli Chip Rawlings ja hänen äitinsä Evie Rawlings, Mark, Charity, Yoshiki Matsunaga, Emily ja hänen puolisonsa Bryan Dunn.

Hän rukoili noin tunnin, kunnes hän oli riittävästi nöyrytnyt, ja Herra sanoi hänelle, että hänen pitäisi pyytää Emmalta anteeksi. Hän meni sisälle ja pyysi Emmalta anteeksi. Sen jälkeen hän palasi yläkertaan. Kääntämistyö onnistui hyvin. Henki oli taas voimakkaasti läsnä.

Näin me näemme, että missä rakkaus ei ole vahva, Henki ei toimi voimallisesti.

Kolmas ajatus. Kun kodeissamme ja seurakunnissamme vallitsee rakkaus, muut tuntevat sen ja haluavat oppia enemmän, niin että heidänkin kodeissaan voisi vallita sellainen rakkaus ja rauha.

Tähän liittyen, olimme yhtenä iltana piirin johdotuksen kokouksessa, kun puhelin soi. Vastasin puhelimeen. Mies kysyi: "Onko tämä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesusuksen Kristuksen Kirkko?" Vastasin: "Kyllä." Hän sanoi: "Nimeni on Eugene. Minä ja perheeni haluaisimme tutustua kirkkoon. Olisiko se mahdollista?" Sain: "Hetkinen." Menin takaisin kokoukseen ja kerroin muille siellä, mitä oli tapahtunut. Kysyimme toisiltamme, haluaisimmeko jäädä kokoukseen kappelille vai mennä puhumaan evankeliumista tutkijoiden kanssa. Päätös oli helppo.

Menin takaisin puhelimeen ja kysyin, sopsisiko,

että tulisimme heti – sinä iltana. Eugene sanoi, että se sopisi. Menin takaisin kokoukseen, pidimme loppurukouksen ja lähdimme.

Eugenella oli vaimo sekä tytär ja poika – hieno perhe. Kysyimme, miksi he halusivat tietää kirkosta, ja Eugene kertoi meille seuraavaa.

Eugene valmisti puisia kaappeja toimistoihin ja koteihin. Hän työskenteli asianajajan toimistossa, jossa oli paljon tekemistä. Hän teki niin laadukasta ja hyvää työtä, että johtajan yhtiötoveri pyysi häntä tekemään kaappeja kotiinsa. Loppujen lopuksi Eugene teki paljon työtä tämän johtajan kodissa. Työskennellessään tässä kodissa Eugene nautti siellä vallitsevasta erilaisesta tunnelmasta. Oli kuin rakkaus olisi asunut siellä. Siinä kodissa oli rauhallinen tunnelma. Tuntui hyvältä vain olla siellä.

Eugene kertoi meille, että hän halusi sen, mitä tuolla toisella miehellä oli. Tehdessään työtä Eugene pani merkille, että tässä kodissa oli kirjoituksia jostakin kirkosta. Eugene oli kysynyt, mihin kirkkoon asianajaja kuului. Tämä sanoi, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon. Nimi oli niin pitkä, että Eugene meni suoraan autoon kirjoittamaan nimen ylös. Kun hän tuli kotiin, hän löysi kirkon puhelinnumeron, ja niin kuin joskus sanotaan, ”loppu on historiaa”.

Noin neljä viikkoa sen jälkeen tämä perhe meni kasteelle. Kun minut kutsuttiin piispaksi, Eugenesta tuli neuvonantajani.

Miksi tämä kaikki tapahtui? Koska oli uskollinen perhe, jonka kodissa oli Kristuksen puhdasta rakkautta. Kun ihmiset menivät sinne, he tunsivat sitä rakkautta.

Onko meidän seurakunnissamme ja kodeissamme sellaista rakkautta? Mitä sinä ja minä voimme tehdä, jotta niin olisi? Meidän on opittava ymmärtämään Jumalan tahto Suomen maata kohtaan ja se, mitä meidän pitäisi Hengen innoittamina tehdä Suomessa.

Jokaisella meistä on syy olla täällä nyt – tässä paikassa – tänä päivänä. Jumala on asettanut erityisiä ihmisiä tiellemme, niin että voimme rakastaa

LÄHETYSTYÖN ALOITTANEITA

Satu Ylisaari Rovaniemen seurakunnasta palveli syyskuusta 2009 alkaen lähetystyössä Manchesterin lähetyskentällä Englannissa

heitä ja auttaa heitä tulemaan takaisin taivaallisen Isänsä luokse.

On kolme ajatusta, jotka voivat auttaa meitä tässä.

1. Mitään ei tapahdu Jumalan valtakunnassa ilman Pyhää Henkeä.
2. Pyhä Henki ei voi toimia siellä, missä ei ole rakkautta.
3. Kun kodissamme ja seurakunnassamme vallitsee rakkaus, muut tuntevat sen ja haluavat oppia enemmän, niin että heilläkin voisi olla sellaista rakkautta ja rauhaa.

Kun teemme näin, rakkaus tulee olemaan niin voimakkaana keskuudessamme, että evankeliumin totuudet eivät voi jäädä muilta näkemättä. Kirkkorakennuksemme tulevat olemaan rakkauden majoita niille, jotka ovat maanpäällisiä merenkulkijoita.

Kristus rakastaa meitä kaikkia. Samalla tavalla meidän pitäisi rakastaa toisiamme. Rukoilen, että me kaikki rukoilisimme Isää koko sydämemme voimalla, että täytyisimme tällä rakkaudella, jonka Hän on suonut kaikille Poikansa Jeesuksen Kristuksen tosi seuraajille, niin että meistä tulisi Jumalan lapsia, että meillä olisi tämä toivo; että meidät puhdistettaisiin niin kuin Hän on puhdas (ks. Moroni 7:48). Tämä on rukoukseni, Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■